Stefanita Krónika

A Szent István Lovagrend (Cruciferi Sancti Stephani Regis) lapja

IV. Évfolyam, 1. szám *2012. július*

A SZENT KIRÁLY

Mottó: „Légy áldott Szent István király”

Régen, ha elődeink nem mondták ki, hogy kiről van szó, ha csak annyit mondtak, hogy „a Szent Király”, akkor Szent István királyról beszéltek. Ma sokak előtt kezd feledésbe merülni, hogy ki is volt ő, miért e nagy tisztelet, miért is hordozza körbe a nép, a tömegek előtt augusztus 20-án Egyházunk a Király 1000 éven át épen megmaradt jobb kezét, a Szent Jobbot. A Szent Korona ma is nemzeti létünk, államiságunk, önrendelkezésünk, az egész magyar nép nemzeti egységének szimbóluma, s jövőbe vetett reményünk, bizakodásunk jele.

Ki is ez a Király? Ma, amikor oly megszokottá vált magunkat jelentéktelen kicsinek gondolni és mondani, nehéz őt megérteni. Mert ő Európa egyik óriása volt, akire annak idején az Európát irányítók, a Pápa, a Német-Római Császár és a Bizánci Császár is tisztelettel néztek, s örömmel üdvözölték, ha szövetségesként tekinthettek rá. Ahhoz, hogy őt megértsük, fel kell emelni a fejünket, s amint ő is tette, figyelnünk kell Krisztus Urunkra és Édesanyjára a Szent Szűzre, és követnünk kell az Urat.

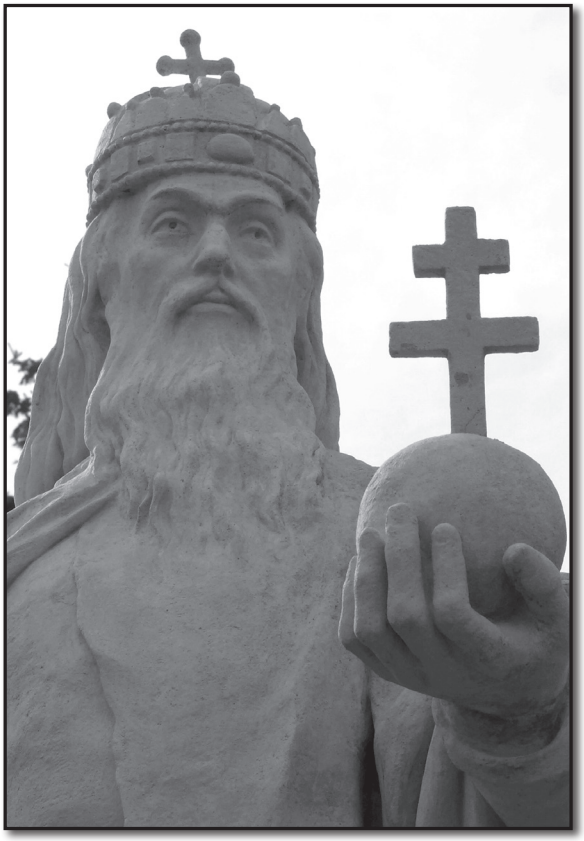

Szent Királyunk Kr. u. 970 körül született és 1038. augusztus 15-én, Nagyboldogasszony ünnepe reggelén halt meg. Minden fiú gyermekét elvesztette, Szent Imre herceget utolsóként. Halála után felesége, boldog Gizella királyné a passaui kolostorba vonult vissza, s ott is halt meg. Királyunk élete igen nehéz volt. Eközben felépítette a világ azon keresztény országát, amelyik mindmáig létezik, a hazánkat, Magyarországot. Azt az országot, amit később, még az Árpádok alatt a XII. században távoli (arab) utazó is úgy jellemzett, hogy egyike azon országoknak, amelyek erősek, s ahol a legjobb és a legbiztonságosabb az élet. Ez az az ország, amelyet Szent Királyunk halála előtt felajánlott a Szűzanyának, s amelyik ma is áll, bár történelmünk rendkívül nehéz, s már többször is kimondták, hogy megszűnt. De nem. Ma is vagyunk.

Országát Királyunk a keresztény tanításra, azaz a legmodernebb elvekre alapozta, azokat maga is követte és be is tartatta. Utódai, az Árpádok az ő útján jártak, s ma is ez a járható út.

Szent István az egyetemes kereszténységet, az Egyházat is megerősítette. Nemcsak térítőként, hanem azzal, hogy 1017-től zarándokházak és ispotályok, s bennük szerzetesi közösségek alapításával Jeruzsálemtől Esztergomon át Rómáig új, az elesetteket segítő és megvédő szerzetesi szolgálatot hozott létre. Királyunk műve az ispotályosság, melynek mai zászlóvivői a máltai lovagok, s a Király alapításának, elődeinknek, a legendában is hivatkozott szerzetesi közösségekből alakult Cruciferi Sancti Regisnek a folytatói igyekszünk lenni mi, mai stefanita lovagok.

Bizony, Szent István király műve ma is modern, ma is él és rajtunk, mai magyarokon múlik, hogy az ő útján maradva meg is őrizzük. Ez a jövőnk záloga.

Ferencz Csaba CSR
Nagymester

LECTORI SALUTEM

CHRISTUS VINCIT!

Mi vár ránk a földi út végén? Mindannyian feltettük már e kérdést, de míg élünk, választ nem kaphatunk, csupán az utolsó másodpercek hozzák el számunkra a bizonyságot. A halál pillanatában két világ közti lépcsőfokon egyensúlyoz az emberfia, tudva, a következő lépéssel az egyik létsíkot végleg el kell hagynia, s ahová tart, onnan nincs többé visszatérés. Nincs hang, nincs kép, nincs szín, se illat, csak a megbizonyosodás: valami véget ért. Utolsó lélegzetvételünkkel is evilági létünkbe kapaszkodunk, mert az élni akarás motivál, s az ismeretlentől való félelem. Jézus előre tisztában volt sorsával, ismerte az emberi lét esendőségét, mégis vállalta. Közénk jött, hogy élete árán is, de átadhassa tudását és üzenetét: aki az Úrban hisz, örökké élni fog. Tette ezt annak dacára, hogy előre látta, elárulják, megalázzák és megölik majd azok, akiknek örömhírt hozott - mert nem tudják, mit cselekszenek. Az utolsó vacsorán megköttetett az új és örök szövetség, amely Istent és a Katolikus Egyház minden tagját eltéphetetlenül egybefűzi. Nincs tehát okunk a félelemre, mert Isten Fia legyőzte a halált és minket is meghívott mennyi lakomájára, hogy Vele egyesülve örök élet és boldogság legyen osztályrészünk. A halál ténye és tudata azonban így is lehangoló, kiváltképp, ha szeretteinket veszítjük el. Lovagrendünk szeretetközösség, így mindig fájdalmas, ha valamelyik rendtársunktól kell búcsút vennünk. Szívünk keserű és gyászba öltözött, mert ezúttal Orbán Irénkét, Testvérünket és Barátunkat hívta magához a Teremtő. Ismertük és szerettük, emlékét megőrizzük, míg szívünk dobog.

„Amint Mózes fölemelte a kígyót a pusztában, úgy fogják fölemelni az Emberfiát is, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen..”
(Jn. 3,14-15)

Winkler Márton CSR

EGY „ILLETLEN” EMBER

Megemlékezés Mindszenty bíborosról születésének 120. évfordulóján

„Isten fiatal. Övé a jövő. Ő nemcsak a múlt, a hagyományok tudója vagy féltékeny vigyázója, hanem az újnak, a fiatalnak, a holnapnak az előhívója is egyénekben és népekben, akik nem adják föl magukat.” (Mindszenty József)

Valahol a végén kezdeném megemlékezésemet, amikor is kispapként, 1975. május 6-án mi is a Szabad Európa Rádióból tudtuk meg, hogy meghalt Mindszenty József bíboros, Magyarország utolsó hercegprímása, Esztergom érseke. Hangosan nem mertünk beszélni róla még egymás között sem. Puszta Sándor papköltő volt a Szemináriumunk vendége este. A díszteremben saját verseit szavalta, majd egyszer csak mindent betöltő hangon elkiáltotta magát: „Meghalt a prímás!” Mindenki összerezzent ijedtében, hiszen ilyen hangosan eddig ezt senki nem merte kimondani.

Másnap reggel átüzentek a Szemináriumba a prímási palotából, hogy fel kell menni a bazilikába, és harangozni kell. Egy ilyen harangozáshoz legalább öt emberre volt szükség, mivel akkor még nem volt villamosítva a bazilika nagy harangja, hanem emberi erővel működött. Egy kezelte a nyelvet, és négyen húzták a harangot mozgató kart. Én is benne voltam a harangozó csapatban. Most nem csak öten, többen kellettünk a harangozáshoz, hiszen hosszabb harangozásra készültünk. Nagyon lelkesen húztuk a harangot, tudtuk, hogy nem akárkinek harangozunk. Nem is hagytuk abba akkor sem, amikor néhány perc múlva lentről kiabáltak föl, hogy elég volt már, fejezzük be. Mi úgy tudtuk az „öregektől”, hogy egy prímásnak legalább harminc perc harangozás jár.

Az elhunyt főpásztorért a requiemet is zárt ajtók mögött végezték a bazilika kriptájában, az esztergomi érsekek temetkezési helyén.

De ki is volt az a Mindszenty József, akitől enynyire féltek életében és halálában egyaránt? Egy „illetlen ember”. Olyasvalaki, aki sehogyan sem illett bele abba a világba, amelyben élt. Jól tudjuk, hogy útban volt a nyilasoknak és a kommunistáknak is. De nem ugyanilyen „illetlen ember” volt az Úr Jézus is a maga korában? Lehet-e másmilyen egy Krisztus-követő, főképpen, ha Krisztus főpapi méltóságának a hordozója papként, püspökként. Jézus megjövendölte követőinek: „Ha engem is üldöztek, titeket is üldözni fognak”. (Jn.15,20)

Az ókorból ismert büntetési forma a „damnatio memoriae”, az ún. „gyűlölt személy nevének elhallgatása”. Mindszenty bíborossal szemben is ezt alkalmazták. Hosszú éveken keresztül nem illett beszélni róla. Ugyanakkor sokat hallhattuk, hogy túlságosan makacs ember volt, nem volt hajlandó kompromisszumokra. Ezért még azok is szembefordultak vele, akik egykor veszprémi püspökből esztergomi érsekké való kinevezését támogatták XII. Piusz pápánál. Nem kevesen voltak, akik hittek abban, hogy lehetséges valami „modus vivendit” kialakítani a politikai hatalommal, mindez csak kompromisszumkészség és tárgyalás kérdése. Mindszenty bíboros viszont tudta, hogy a sátánnal nem lehet alkudni. Végül is a történelem őt igazolta, hiszen a cél nem a megegyezés volt, hanem a katolikus papság, és a hívek megfélemlítése. „Megverem a pásztort, és szétszéled a nyáj” (Mk. 14,27)

Érthető, hogy Mindszenty útjában volt az új rendszernek, mivel hihetetlen erővel tudta megmozgatni az embereket. Az 1948-ban meghirdetett Mária-év több százezres tömegei okot adhattak arra, hogy bízzon Szent István királyunk 1000 éves kereszténységében. Később igencsak csalódnia kellett ebben.

1948. dec. 26-án tartóztatták le és a hírhedt Andrássy út 60-ba vitték. A kirakatperről, kínzásairól, küzdelmeiről részletesen beszámol Emlékirataiban. 1949-ben életfogytiglani fegyházra ítélték, majd megromlott egészségi állapota miatt végül is Felsőpetényben tartották fogva, ahonnan 1956. okt. 29-én magyar katonák szabadították ki. November 4-én a szovjet csapatok bevonulása után az amerikai nagykövetségen kért menedékjogot, amit aztán meg is kapott.

VI. Pál pápa kérésére 1971. szeptember 28-án elhagyta az országot és a Vatikánba ment, s bár ígéretet kapott arra, hogy élete végéig ő lesz az esztergomi érsek, az állam megegyezett a Vatikánnal Mindszenty lemondatásáról.

Tökéletesen meg lehet érteni a sokat szenvedett Bíboros lelkiállapotát - aki egész életét a magyar egyházért áldozta, vállalva a meghurcoltatást, a kínzásokat, börtönt és rabságot - hogy megdöbbenéssel fogadta lemondatásának hírét. Elhagyva a Vatikánt, 1971 után, egészen a haláláig a bécsi Pázmáneumban élt. Innen járta be a világot, felkeresve a világ minden táján élő magyar híveit, bátorítva őket hitükben és magyarságukban.

1975. május 6-án Bécsben az irgalmas rendi kórházban adta vissza lelkét teremtőjének. Kívánsága szerint, amíg holtteste hazahozatalára nem kerülhetett sor, Máriazellben, a Nagy Lajos királyunk által alapított bazilikában temették el, ami igazi magyar zarándokhellyé vált.

1991-ben tért haza (épen maradt) holtteste Esztergomba, a magyar prímások temetkezési helyére. Az esztergomi prímási bazilikában járva illik felkeresni a sírt, ahol Mindszenty József teste nyugszik. Azé az emberé, akiről bizton állíthatjuk, hogy mi magyarok adtuk a világnak a XX. század egyik legnagyobb egyéniségét.

Idén ünnepeljük születésének 120. évfordulóját. Mindszenty József bíboros emléke semmit sem halványodott, sőt, lassan talán egyre inkább tisztább lesz a kép, sokan könyörögnek hozzá, kérve közbenjárását Magyar Hazánkért, mi pedig nem szűnünk imádkozni boldoggá avatásáért, hogy újabb pártfogót kapjunk általa, bár tudjuk, hogy így is szüntelenül imádkozik értünk magyarokért és egyházunkért, odafenn az Égben.

Jánosa Domokos

A STEFANITA SZERETETSZOLGÁLAT HÍREI

Februárban rendeztük egy szikszói hölgy 47.325 forintos gázszámla tartozását. Márciusban a budaörsi Szent Benedek Gimnázium és Szakközépiskolának két darab számítógép monitort adományoztunk, összesen 25.000 forint értékben. Áprilisban kifizettük egy budapesti férfi 80.000 forintos lakbértartozását. Májusban átvállaltuk egy budapesti hölgy rádiójavításának költségeit, a zetelaki árvaháznak új ruhákat és cipőket adományoztunk összesen 150.000 forint értékben, egy Mádéfalván élő család részére pedig egy tehenet vásároltunk 300.000 forintért, amely időközben megellett, így már két jószágnak örülhetnek a megsegítettek. Szeretetszolgálatunk emellett három kislányt nyaraltatott - térítésmentesen - tíz napig Farkasgyepűn.

Nagy Magdolna CSR

SEGÍTSEN, HOGY SEGÍTHESSÜNK!

Kérjük támogassa Ön is a Stefanita Szeretetszolgálat munkáját. Felajánlásait az alábbi címre küldheti:

Stefanita Szeretetszolgálat Alapítvány
Cím: 1244 BP. Pf. 823
Számlaszám: Monor és vidéke Takarékszövetkezet 65100149-11296067
Adószám: 18115453-1-41

Hálásan köszönjük a segítséget!

EGY FALÁNK ÉS BORISSZA EMBER GONDOLATAI A NAGYBÖJTRŐL

Viccesen szoktam mondogatni: a Krisztus-követést mindenkinek el kell kezdenie valahol. Ha másként nem, hát úgy, hogy falánk és borissza ember lesz belőle. Komolyra fordítva a szót: egy ferences gyóntató atya hívta fel a figyelmemet arra, hogy Jézus alapvetően nem volt aszkéta! Szeretett lakomákra járni és igen szerette a bort is. Urunk saját maga beszéli el, hogy a címbéli váddal illették, amiért Keresztelő Szent János életmódjával gyökeresen szakított. Más helyen is azzal vigasztal bennünket, hogy ő azért jött, hogy „életük legyen és bőségben legyen". (Jn. 10,10)

Mi végre hát a Nagyböjt? Kell-e ide a „köteles búskomorság"? A böjt kell. A búskomorság – Nagyböjtben is – távol legyen tőlünk. Mert a böjt nem szomorú, hanem emelkedett időszak. Megváltásunk titkára készülünk. Ép ésszel el- és befogadhatatlan, hogy „úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte". Hogy MINDAZ – igen, Te is név szerint, kedves Olvasó – „aki benne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen" (Jn. 3,16).

De hogyan készülődjünk? Derék ember minden valamire való ünnepnek „megadja a módját". Ünneplő ruhát ölt, nem rohan, hanem méltóságteljes tempóban és mozdulatokkal – ahogy eleink ízes szóval mondták – „megüli az ünnepet". Mennyivel inkább kell hát a készület egy ilyen mennyei ünnepre! Ez nem megy kiüresedés és benső csend nélkül. Idő kell, hogy elengedjük magunktól a nap terhét, ezer zaját és csak arra figyeljünk, ami reánk vár.

Ilyen várakozás a Nagyböjt. Lassítunk, elcsöndesedünk. De épp a várakozás méltósága pallérozza figyelmünk. Teret kell engednünk magunkban, hogy végre az Isten is szóhoz jusson életünkben. Erre tanít Egyházunk a nagyböjti készület idején. Hogy lélekben megújulva, felfrissülve fogadhassuk a titkot, amelyre szintén igaz eucharisztikus énekünk fordulata: „Hiszem ezt, ámbár elmémbe nem fér".

Falánk és borissza ember vagyok. Valami tehát már elkezdődött. Adja Isten, hogy amit kegyelmével megkezdett, azt be is végezze. Ámen.

Hock Gyula CSR

SEPTIMANA SANCTA

Virágvasárnap - Ki ez ? - kérdezték egymástól hajdan a Jeruzsálemiek. Ez az ember, az Úr felkentje, aki az Ő nevében jön, az örök király. Ő szolgált és nem uralkodott, de úgy tanított, mint akinek hatalma van. Gyógyított, szabadított, csodát tett, de mindenek előtt szeretett. **Nagyhétfő** – Még tanítványai sem tudták pontosan kicsoda is az ő Mesterük. Csak azt tudták, hogy jó vele lenni, mert olyasvalami árad belőle, ami senki másból nem áradt még soha. Aki látta Őt, látta az Istent, aki hallotta Őt, hallotta az Istent és aki érezte Őt, az Istent érezte. **Nagykedd** – Életemet adom érted! – fogadkozott Péter. De a Mester előre jelezte: mielőtt a kakas megszólal, háromszor tagadsz meg engem. Pedig Péter volt a legelszántabb a legszilárdabb a tizenkettő közül, akire egész egyházát építette Jézus, és akire a mennyország kulcsait bízta. Ez a bátor, elszánt, szilárd ember kisgyermek módjára fakadt könnyekre, amikor megszólalt a kakas. **Nagyszerda** – Mit fizettek érte, ha kezetekbe adom nektek őt? – kérdezte az áruló a főtanács tagjait, majd megindult az alkudozás. Az üzlet megköttetett, a vér kiontatott. Az új pénztulajdonos vagyona úgy lett, hogy eladott valamit. Nemcsak Mesterét, hanem a lelkét is, méghozzá a legfondorlatosabb kufárnak, a Sátánnak, aki mindig gonoszul fizeti ki a neki dolgozókat. Ez alól nem volt kivétel Júdás sem. **Nagycsütörtök** – Jézus az utolsó vacsorát az övéivel költötte el. Magát adta ételül és italul követőinek, megalapítva ezzel az Oltáriszentséget és az Egyházat. Általa az Atya az egész emberiséggel új és örök szövetséget kötött. **Nagypéntek** – Jézus a bűneinkért meghalt, hogy mi élhessünk. Kiengesztelte az Atyát szenvedésével és keresztjhalálával. Vállalta a szenvedést, mert szeretett minket. **Nagyszombat** – Szombaton Jézus a sírban nyugodott. Övéi zaklatottak voltak, mert elveszítették, s úgy érezték, igazából ők vesztek el. Elpusztítói sem nyugodhattak, tudták tudat alatt, hogy valami készül. Úgy is mondhatnánk, hogy érezték, azonban ők NEM ÉREZTEK! A Sátán nem érez, csak tud, és ők a Sátán gyermekei voltak, nem Istené. **Húsvét Vasárnap** - Én vagyok, ne féljetek! - köszöntötte Jézus a tanítványokat. Feltámadott, ahogy előre megmondta. Megnyitotta az örök élethez vezető utat, a mennyek országát. Nem nevezett többé szolgáknak minket, hanem barátainak. Isten gyermekei lettünk, az istengyermeki örömet osztotta meg velünk.

Petrény Gábor CSR

A HIT „KAPUJÁNÁL”

Rendhagyó módon az idei első rendi lelkigyakorlatunk több, azonban egymással nagyon is összefüggő témát ölelt fel. Az egyes témák közötti átjárhatóságot a XVI. Benedek pápa által meghirdetett Hit éve jelentette. Pénteken, késő délutántól a nyitó szentmise után, Dr. Székely János esztergom-budapesti segédpüspök tartott elmélkedést *Korunk boldogjai és szentjei* címmel. Szombaton dr. Kránitz Mihály atya ismertette XVI. Benedek pápa *„Porta Fidei” - A „Hit kapuja”* – motu proprio (saját kezdeményezésből) kiadott apostoli levelét, amellyel Őszentsége meghirdette 2012. október 11-től 2013. november 24-ig, a mi Urunk, Jézus Krisztus, a Mindenség királyának ünnepéig, a Hit évét. A nyitás időpontja kapcsolódik a II. Vatikáni Zsinat megnyitásának 50., illetve a katolikus Egyház Katekizmusa kiadásának 20. évfordulójához, melyet boldog II. János Pál pápa tett közzé.

VI. Pál 1967-ben, a „nagy kulturális átalakulások korában”, Péter és Pál apostolok vértanúságának 1900. évfordulójának alkalmával hasonlóan „a hit évét” hirdette meg. A Hit kapuja apostoli levél felhívja a figyelmet arra, hogy minden püspöknek a papokkal és a hívekkel együtt egy ünnepélyes pillanatot kell találnia, hogy nyilvánosan megvallják hitüket, tehát keresni kell az új tanúságtétel formáját. Az előadó kiemelte, hogy a mai kulturális – és lelki – válság idején nekünk, akik közösséget alkotunk (az Egyház egésze és részei, így a Szent István Lovagrend is) hasonlóan a szentek életéhez, szerepünk kell, hogy legyen az új evangelizációban.

Az Szentatya levele két részből áll. Az első rész az Apostoli levelet tartalmazza, míg a második javaslatokat és lelkipásztori útmutatásokat. Az utóbbi bevezetőjéből Kránitz atya kiemelte, hogy az egyház kongregációkból áll, a hit kérdéseivel a Hittani Kongregáció foglalkozik, amely nagyon fontosnak tartja az újraevangelizációt. Itt fogalmazódik meg, hogy a hitnek két oldala van, egyrészt a fides qua creditur - a hit, amellyel hiszünk, tehát maga a hit, másrészt pedig a fides quae creditur - a hit, amit hiszünk, tehát a hit tartalma. A hitnek szellemi és személyiséget érintő oldala van, a hit és értelem együttese szükséges az újraevangelizációhoz. A hitet soha nem uralhatja az erőszak és a hitéletet élők hitvallása azonos kell, hogy legyen a hitvallók és vértanúk hitével.

Előadása befejezéseként az atya kiemelte, hogy a mai idők jeleinek vizsgálata és Krisztus életének bemutatása a mai ember számára segítséget jelent a hit örömteli felfedezésében. Megjegyezte, hogy boldog II. János Pál pápa 21 évvel ezelőtt, 1991. augusztus 20-án a Hősök terén elmondott homíliájában is az újraevangelizálást fogalmazza meg számunkra, ugyanis a nemzet felemelkedésének feltétele örökségünk megtartása és a belső megosztottságunk felszámolása. „Ecclesia in Europa”, „Az Egyház Európában” kezdetű apostoli levelében boldog II. János Pál pápa kiemeli a hiteles evangélium hirdetők szerepét és a fiatalok keresztény nevelésének fontosságát.

Kránitz Mihály atya tartalmas előadását *Szent Pál, a népek apostola és az első keresztények* című diavetítéssel fejezte be. A lelkigyakorlat harmadik napján dr. Székely János püspök atya, a monostor templomában megtartott szentmise után folytatta péntek délutáni előadását, bemutatva Brenner János elsőfogadalmas ciszterci szerzetes, rábakethelyi káplán, az 1956-os forradalmat követő egyházüldözés vértanújának életútját, aki példaképünk lehet hitünk megerősítésében.

Kabát Zsuzsanna CSR és Novák György CSR

PALÁSTBAN

Ott álltam a kápolnában az Úr és a Szent Jobb előtt tiszta szívvel és lélekkel. Vártam, hogy megdobban a szívem, zakatolni kezd zsigereimben az izgalom, lüktetni kezd ereimben a múló idő, egyre közelebb hozva a nagy pillanatot. De nem történt semmi. Az atya szólított, én mentem és fogadalmat tettem Istenre, Hazára, Emberségre. Végtelen nyugalommal ültem vissza a padsorba. Éreztem akkor, hogy otthon vagyok. Otthon Isten házában, mögöttem a családom, barátaim, körülöttem testvéreim az Úrban. Testvérek, akikről nemrég még szinte semmit sem tudtam. - *Zoltán! Úgy gondolom, hogy Te közénk tartozol!* - mondta Hodruszky Róbert rendtársam annakidején Szepsiben a szentmise után és ezzel elindított egy új, számomra eddig ismeretlen úton. Ötszáz évnyi álomból felébreszteni Szent István Kereszteseit nagy és szent feladat. De aki kezében tartja a hit pajzsát, annak ott van fején az üdvösség sisakja is.

Sokszor, nagyon sokszor állt már fel a magyar, amikor a történelem vihara a földhöz odavágta. Térden állt ember, szó, térden állt az igazság is. Akinek hite volt, az belékapaszkodott és felegyenesedett. Annak melléje állt az igazság is. Én aznap a kápolnában csupa egyenes embert ismerhettem meg. Bár nem volt sok idő barátkozásra, egymás megismerésére, én mégis hazavihettem a kézfogásokat, a baráti, testvéri öleléseket. És hazavittem a reményt, hogy töretlen hittel, kitartó munkával újra fogjuk tudni építeni Szent István országát. Mert az nemcsak földből van és nemcsak aranyból. Szívekből van az és lelkekből, meg hitből és szeretetből.

Annak lesz csak országa, aki ezt megérti. A többi elvész, mint pelyva a szélben.

Köböl Zoltán CSR

AVATÁS

Június 27-én, Szent László király ünnepén, várományosi, tagi és mesteri ígéretekre került sor címtemplomunk, a Budapesti Szent István Bazilika Szent Jobb kápolnájában. Várományosi fogadalmat tett: Dénes Margit Ilona. Tagi ígéretet tett: Ferencz Orsolya és Pavlicsek Zsolt. Mesteri fogadalmat tett: Bátorfi Béla atya. Szívből gratulálunk Testvéreinknek! Christus vincit!

Stefanita Krónika
A Szent István Lovagrend (Cruciferi Sancti Stephani Regis) lapja
ISSN 2060-9906
IV. évfolyam, 1. szám. Alapítás éve: 2009. A kiadásért felel: Dr. Ferencz Csaba CSR, a Szent István Lovagrend Nagymestere. Szerkeszti és kiadja: Szent István Lovagrend. Honlap: http://stefanitalovagrend.communio.hu E-mail: stefanitalovagrend@freestart.hu. Felelős szerkesztő: Winkler Márton CSR. Nyomdai előkészítés: Bazsó Tamás. Nyomdai munkák: O Pont Bt. Ügyvezető: Győri Énók. A Szent István Lovagrend címe: H-1014 Budapest, I. Úri u. 49. Telefon: +36-1-355-27-76. Bankszámlaszám: Magyarországi Volksbank Rt., 14100000-34297249-01000005